

Evangeliumi hírnök SUSPEL menenger

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America.
Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja.

JÉZUS mondá: "De előbb hirdettetnie kell az evangéliumnak minden pogány népek között." (Márk 13:10)

Magyar apák és anyák . . .

Magyar apák, magyar anyák,
Hozzátok szól versem,
Akik széjjel szórtan éltek,
Szerte idegenben.

Bárhoz vagytok a világban,
Akármerre jártok,
Ne feledjétek el soha,
Hogy magyarok vagytok.

Ne feledjétek el soha
E dicső országot,
Melyet a hatalmas Árpád
Kardja nekünk vágott.

E hazának szent nevében,
Kérlek én titeket,
Tanítsátok magyar szóra
Gyermekeiteket.

Mert nagy szó ám a magyar szó,
Ismert a világban,
Népek rettegtek a magyar
Szótól hajdanában.

Amikor még a mi dicső
Ősapáink éltek,
Kik vérükkel szerzék nekünk
Azt a drága földet.

Amely fölött oly sok vihar
Száguldott már végig.
De azért még él a magyar
S élni fog mindvégig!

Élni fogsz népem addig, míg
A világ világ lesz;
Mind addig, míg a világon
Csak egy ember is lesz!

Mert véreim: a magyar faj
Elpusztíthatatlan!
Különös gonddal vigyáz ránk,
Atyánk a magasban.

Gondot visel a magyarra
A mi jó Istenünk,
Mert mi hisszük Öt és tőle
Soha el nem térünk.

Tanítsátok arra buzgón
Gyermekeiteket,
Hogy ki az Isten és mi az
A hazaszeretet.

Tanítsátok imádkozni
Is magyarul őket,
Mert a magyar gyermek lelke
Soha el nem veszhet.

Bajusz Sándor

NYÁR

NE TEMESD magad a kérdések alá,
ne akard megfejteni a kezdetet s a véget;
te a jelen vagy
s az élet számtalan csatornán ömlik beléd.
Ne feledd el, hogy mivel tartozol
a füveknek és az állatoknak;
Majd ugyis visszatérsz,
a létnek végső titkát ne hajszold.
Illeszd be vágyaid a barna rögök közé,
azokból buza lesz.
A szikkadt földre esőt hoz a szél,
a nap egyformán érleli
a gazfűvet és néked a termést:
él a legfőbb igazság.
Ha van házad, hagyd nyitva ajtaját.
ha nincs, ne zugolódj;
szikár fák alatt pihensz majd.
Este csendesen üldögélsz a szőlőhegyen,
de lásd szépnak az eke szarvát is,
ha megállsz, hogy letörlőd a verejtéket
homlokodról,
Tíéd az ég a szálló felegekkel
s a cserjék változékony zöldje is;
az út kövei csilingelnek lépteid alatt
s az ég fordított kelyhéből tisztán ömlik
a napfény langyos olaja . . .

TALTOS GYÖRGY

AKI LAPUNKAT TÁMOGATJA,
HITÉLETÜNKET ERŐSÍTI MEG!

Krisztus munkatársai a személyes LÉLEKMENTÉSBEN.

Készítette és a konvención felolvasta:
Bógár József, Detroit, Mich.

UGY tűnik fel, hogy a lélekmentési munkában, mint a tengernek van dagály és apály ideje és a modern korban a gyülekezeteink a lélekmentésnek apályától zsugorodnak össze. Valami tragikus dolog történt a mi evangélizálási módszerünkkel. Meg vagyunk győződve, hogy a keresztyéni hit nem élhet, ha nincsen módszer, mely által továbbítsuk azt — egy generációtól a másik generációnak. Ezzel mindannyian tisztában vagyunk, hogy egy olyan lélekmentési módszer nélkül, amely működik, a keresztyénség kihal.

Szomorúan kell beismernünk azt, hogy akármilyen fontos is legyen a lélekmentés, jelenleg azt össze lehet hasonlítani a tenger apályával. Bizonyítékok: 1943-ban, Canadában, a Baptista gyülekezeteknek 52 százaléka nem jelentett egyetlen megtérést sem és a megszokott evangélizálási heteket majdnem mindegyik megtartotta. Néhány évvel később itt, az Egyesült Államokban, a Déli Baptista Szövetség területén, valami 5,000 gyülekezetben nem volt megtérés; az Északi Baptista Szövetség területén pedig valami 2,000 gyülekezetben nem volt megtérés és majdnem mindegyik gyülekezet — tartott megszokott evangélizálásokat.

Tömeges lélekmentés, a legtöbb közösségben, majdnem teljesen hajtástan az ugynevezett kívülvalók-

nak megnyerésére. Fáj nekünk beismeri és mélyen vág kimondani, de a tényeket nem ignorálhatjuk. A rémitő dolog benne az, hogy a lélekmentés a gyülekezetekben hat kifelé, nemcsak a kívülvalóknak megnyerésére, hanem saját gyermekeinknek a megnyerésére is.

Ennek a helyzetnek komolysága arra kényszerít bennünket, hogy hasonlítsuk össze a modern lélekmentési módszerünket az első keresztyén gyülekezet módszerével. Ez Jézusnak és az apostoloknak a lélekmentési módszere volt. Hathatóságát bebizonyította az által, hogy 400 év alatt meggyőzte majdnem az egész világot. Ma keresünk kifogásokat magunknak: háborus korban élünk; az emberek anyagilag elégedetlenek; a tudomány nagyra növekedett; az utolsó időkben élünk . . . és még számtalan más kifogást hozunk elő. Részemről, ezek nem adnak elég okot, mert az első keresztyének sem találták magokat egy ideális korban az evangélizálásra nézve! És nem elégséges magyarázat az, hogy a mostani gyülekezetek egy alacsonyabb lelki és erkölcsi színvonalon élnek, mint az apostolok idejében.

Olvassuk el Pál Apostol első Korinthusi levelének a 3-ik részét és ott találunk ezekre: szétszakadások, versengések, vezetőknek egymással való civakodása, eretnokség, erkölcstelenség, — mind ezek megtalálhattak az első keresztyén gyülekezetekben. Ugy gondolom, hogy a 20-ik század keresztyénsége, vezetőikkel egyben, élnek olyan magas nívón, mint régente.

Hol van akkor a megoldás?

A megoldás abban rejlik, hogy az Új Testamentomi gyülekezetnek volt valami, ami hiányzik a mai gyülekezetekből.

Az Új Testamentomi gyülekezetek felülmúltak bennünket abban, hogy a gyülekezet központja volt egy organizált evangélizálási mozgalomnak. A gyülekezetnek az egész élete kiterjedt egy lélekmentési buzgóságban és megorganizálták magokat erre. Az Új Testamentom nem ismer olyan evangélizálást, amely valahol a gyülekezeten kívül kezdődik és

folytatódik. Minden a gyülekezettől hat ki és mindenkit vissza vonz magához a gyülekezethez. Az Új Testamentom nem ismer olyan evangélizálást, amely hagyja, hogy a megmentett lélek gyülekezet nélkül folytassa keresztyéni életét. Elismerjük a jót, amelyet gyülekezeten kívül végeznek az evangélisták, de sohase feledjük, hogy Krisztus a keresztyén gyülekezetet választotta ki, hogy legyen az eszköz, amely által lelkek legyenek megmentve. Mi hiszünk az Új Testamentomi lélekmentésben, amely a gyülekezet szívéből ered és a megtért lelkeket vissza hozza a gyülekezet közösségébe.

Nézzük meg Jézusnak módszerét, amint megorganizálta a kis tanítvány csoportot, a személyes lélekmentésre.

Elsősorban is azt találjuk, hogy maga köré gyűjtött egy kis csoportot, hogy kiképezze őket erre a munkára. Nem várt el tőlük olyant, amit saját maga nem volt hajlandó megtenni. Így: átvezette őket Galileán, egy evangélizálási köruton, hogy — megláthassák a Mestert, amint dolgozott. Miután így ki lettek képezve, Jézus pontosan megorganizálta őket és kiküldte őket kettesével az egész tartományba. Néhány hónap múlva, egész Judea be volt organizálva.

És most, (nehogy valaki azt gondolja, hogy a lélekmentés csak a 12 tanítványra vonatkozott és ebből azt következtesse, hogy a lélekmentés a lelkipásztor kötelessége csupán,) — mostan megorganizált 70 lelket és ismét kiküldte őket kettesével maga előtt "ahova menendő vala."

Itt meg kell nekünk figyelni, hogy mikor így megorganizálva, a tanítványok kimentek a lélekmentési munkára, Jézus biztosította őket arról, hogy követni fogja őket. És ez a mi biztosítékunk is. Akármelyik gyülekezet, amely így megorganizálja az életét és kihat a társadalomra, fogja tapasztalni Krisztusnak jelenlétét egy különleges formában. De figyeljük jól meg: Jézus nemcsak elhívta őket és kiküldte, hogy tegyenek bizonyosságot ahogy tudnak, hanem kiképezte őket, és megorganizálta kettesével, hogy lé-

lekmentőkké válhassanak. Különös, hogy mi, lelkipásztorok és keresztyének, nem ismerjük eléggé ezt a módszert.

Mi, Protestánsok, — még mindig egy egyember uralom vélemény alatt küzdünk, mint a Római Katolikus Egyház. Az első keresztyén gyülekezetekben az evangélisták a padokból kerültek ki inkább, minthogy nem a "papokból" és ma vissza kell nekünk menni a padokba és ottan találni evangélistákat. Kell, hogy a gyülekezeteink azzá váljanak, amik voltak az első században, — lélekmentési eszközök.

Az Új Testamentom tisztán mutatja, hogy a világ megtérítésének a munkája nemcsak a lelkipásztorok, hanem a gyülekezet összes tagjainak a feladata.

Dr. Kilpatrick, az ő "Új Testamentomi Evangélizálás" című könyvében, egy helyen a következőket írja: "Senki sincs addig teljesen megmentve, míg át nincs hatva azzal a tudattal, hogy neki is egy lélekmentőnek kell lenni." Csak Krisztusnak teste, a gyülekezet, tudja véghezvinni Krisztusnak tervét. Az észszerűség alá írja ezt. A lelkipásztor csak egy és egy olyan, akinek érintkezései korlátozva vannak. A társadalmat csak úgy tudjuk kellőképpen érinteni, hogy ha a gyülekezeti tagok számtalan érintkezéseiket felhasználják a lélekmentésben.

Hogyan vigyük ezt véghez a 20-ik században?

Elsősorban kell mondjam, hogy ebben a lelkipásztor a kulcs. Legyen ő áthatva egy evangélizálási és lélekmentési szellemmel és — legyen meggyőződve és ismert, ennek a módszernek Krisztusi alapjáról. Másodszor: beszélje meg a gyülekezet bizottságával és a gyülekezettel. Győzze meg őket ennek a módszernek az eredményéről és a gyülekezeti tagoknak felelősségéről, a lélekmentési munkára nézve. Harmadszor: készítsen egy névsort azokról, akiket meg kellene közelíteni az evangéliummal. Minden egyénnek a nevét és lakását tegye egy külön kis kártyára. Ezután szerezze meg az evangélistákat.

Utten két módszert lehet használni.

ni: 1. kérhet vállalkozókat erre a munkára; 2. a lelkipásztor kiválógathatja azokat, akiket alkalmasnak talál erre a munkára.

Mikor a laikus evangélisták megvannak szervezve, a lelkipásztor oktatassa ki őket munkájukra nézve: hogyan viselkedjenek, mit mondjanak, akadályokkal hogyan vivjanak meg, különböző személyekkel hogyan bánjanak, stb. Ezek után pedig ossza fel őket kettesével, fontosságot fektetvén arra, hogy az evangélista párok maguk között ne ellenkező természettel birjanak.

Ezután legyen egy este félretéve minden héten vagy minden hónapon, — amint a helyzet engedi, — amikor a névkártyák ki lesznek osztva mindegyik evangélista párnak csak egy kártya; és egy rövid imaóra után, az evangélisták legyenek kiküldve Krisztusnak és a gyülekezetnek nevében és beszéljenek az egyénnel személyesen. Mikor a bizonyágtételnek vége van, az evangélisták jegyezzék fel a kártyára, hogy milyen eredménnyel járt az evangelizálásuk és szolgáltatassák be a kártyát a lelkipásztornak.

Ezt a methodust lehet használni új lelkeknek a megnyerésére, elmaradt tagoknak a visszahozására és más dolgokra. Ugyanakkor lehet módosítani a helyi körülményekhez.

Milyen eredménnyel jár az ilyen evangélizálás? Hadd említsem tapasztalatomat, amint ennek az evangélizálásnak egy módozatát használtuk elmaradt tagoknak visszanyerésére. Gyülekezetünkben több elmaradt különböző okoknál fogva. Elhatároztuk, hogy ezeket a lelkeket fel fogjuk személyesen keresni.

Nyolc lélek vállalkozott erre a személyes lélekmentési munkára. Ezek ki lettek küldve azokhoz, akik több hónapon keresztül nem látogatták a gyülekezetet. Négy héten keresztül, minden héten egy este ki mentek az evangélisták és végezték munkájukat. Mi volt az eredmény? Egy hónapon belül, 15 elmaradt tag közül, 9-et visszanyertünk.

Adjon az Ur mindannyiunknak őszinte, buzgó lélekmentési vágyat s adja áldását törekvésünkre, országa építésében.

Krisztus munkatársai AZ IMÁBAN.

Rev. MAJOR Mihály prédikációja a clevelandi konvención.

„Uram, taníts minket imádkozni.” —
(Luk. 11:1.)

AZ IMA egy nagyon régi fogalom és ősi gyakorlat. Usher, egy bibliai tudós szerint, visszamegy K. e. 4004-re. Móz I. 4:26 verse szerint először Énós testvérnek korábban született meg, aki Séthnek volt a fia s Ádám volt a nagyapja.

Jellemző, hogy előbb olvasunk Háda Jábálról, aki atyja volt a sátorban-lakóknak és barompásztoroknak, mint az imáról. Előbb Jubálról, akitől származtak a lantosok és siposok, mint azokról, akik „kezdtek segítségül hívni az Urnak nevét.” Sőt az imádkozókat megelőzte Tubálkain is, aki „mindenféle réz és vasszerszámok kovácslója” volt.

I. Érdekes szempontok az imáról.

Régi tehát az ima eszméje és gyakorlata, de nem mindenek felett a legrégibb.

Hogy aránylag miért keletkezett oly késve az ima s hogy miképpen boldogultak el az emberek nélküle addig: azt a titok leple takarja. De annyi tény, hogy fokozatosan a normális emberi lélek részére oly fontossá vált ez a lelki gyakorlat, hogy nélküle nem tudunk elképzelni sem egy ótestamentomi Dávidot avagy Dánielt, sem egy újtestamentomi Péter vagy Pál testvért. Jézus pedig ezt is, mint minden isteni erényt és gyakorlatot, a tökéletességig vitte úgy annyira, hogy a tanítványok egy nap olyan erős vágyat éreztek arra, hogy elsajátítsák az Ur imamódozatát, hogy így szóltak hozzá: „Uram, taníts minket imádkozni.”

Mindenben párja nélkül állt Jézus s azonképpen a beszéd s szónokterén is s úgy szólt, mint soha ember, de azért nem olvassuk, hogy tanítványai arra kérték volna, hogy tanítsa meg őket prédikálni; de arra igen, hogy tanítsa meg őket imádkozni. Ez viszont maga már szép fényben tünteti fel az apostolokat is.

Félő, hogy általában mi, prédikátorok, imaóra s ifjúsági s más veze-

tők pályázunk arra, hogy beszédeinkben bizonyulhatnánk mennél alkalmasabbaknak, de aránylag talán kevesen vágyunk jobb, megfelelőbb imádkozókká válni. Legyen tisztelet adva azonban az elenyésző kivételeknek.

Aztán az is tény, hogy Jézus sem mondta, bár hiszem, hogy elvárta, hogy jól beszéljenek az ő nevében, akik beszélni akarnak vagy akartak, hogy így és így szónokoljatok, de azt igen, hogy: „Ti azért így imádkozzatok,” s aztán leadta a tökéletes imamintát, amit mi az Ur imának vagy „Mi Atyánk”-nak nevezünk. Az igazi imagyakorlatot több ízben kihangsúlyozta, amire ugyanakkor ő adta meg a perfekt példát.

Mikor témánk Krisztus munkatársairól beszél az imában, talán egy kicsit visszásan hangzik, mert az imát a munka fogalmával nem igen szoktuk összehozni. De meg kellene ezt szoknunk, amennyiben Jézus ugyan izzadhatott az ácsműhelyben s majd a missziói munkájában, de . . . hogy vért izzadott, azt csak a gecsemánei imájával kapcsolatban olvasuk. „Haláltusájában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő veritéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak.” (Luk. 22:44.)

Tehát ahelyett, — hogy bírálatot mondanánk a programbizottság érdemes munkája felett, — azt mondjuk, hogy igenis, jól formulázta meg tárgyunkat, noha az előadóra nézve lehetett volna körütekintőbb. Ugyanis: a valódi imádkozás nem valami felületes lelki szórakozás vagy szellemi luxus. Olyan jákóbi lelki vívódás az inkább, amelynek nemcsak magára, az imádkozóra kellene, — hogy hatással, változással legyen, de kisugározzék ereje a körülünk lévő és velünk szembe jövő Ézsaukra is.

Evvel szemben az is tény, hogy az ima, — a szó helyes értelme szerint, — nem lehet valami erőltetett lelki gyakorlat. Pedig vannak többen, akik ezt üzik, de azok nincsenek tisztában az ima korrekt fogalmával.

Meg lehet a jóakarát és cél, de

(Folytatás az 5-ik oldalon.)

Evangeliumi Hírnök

GOSPEL MESSENGER

Published semi-monthly by the
Hungarian Baptist Union of America
192 E. Exchange St. — Akron 4., O.

Felelős szerkesztő—Editor in Chief
Rev. BALLA György
225 E. 80 St. — New York 28., N. Y.

Társszerkesztő — Assistant Editor:
Rev. BALLA M. Emil
631 Tenney ave. — Campbell, Ohio

Entered as second class matter at the
Postoffice of Akron, Ohio, under the
Act of March 3., 1879.

Accepted for mailing at the special
rate of postage as provided in Section
1103, Act of October 3, 1917

SUBSCRIPTION FEE:
\$3.00 per year.

Előfizetés — Címváltozás
erre a címre küldendő:
REV. JOHN A. PETRUSAN
357 Alpine St. — Perth Amboy, N. J

BEKÖSZÖNTÉS.

MÁR BE VOLT JELENTVE e lap olvasóinak, hogy a társszerkesztő lemondott és hogy a konvenció csekélységemet méltatta erre a nagy és nemes munkára. Szövetségünk területén vannak egyének szép számmal, akik alkalmasabbak lettek volna erre a munkára, de . . . mivel a választás reám esett, megteszem a legjobbat, amit tehetek, hogy szolgáljam az Urat és az ő népét ilyen formában is. Elődömnök a cipőjébe lépni és azt betölteni, nem éppen olyan egyszerű dolog, mert az Ur őt megáldotta szép tálentumokkal az írás mezején. Tudom, hogy a lap olvasói nem is várják azt tőlem, hogy az ő helyét betöltsöm, mert egyikünk sem arra vagyunk hívatva, hogy valaki másnak a helyét töltsük be, hanem a saját helyünket. Mindnyájunkra van bízva valami munka az Ur szőlőskertjében és mi a reánk bízott munkának az elvégzéséért vagyunk felelősek.

De amennyire lehetséges, nekünk segíteni kell egymást és közös akarattal előre vinni az Ur munkáját az ő neve dicsőségére és lelkek megmentésére. Köszönöm a konvenció velem szemben megnyilvánult bizalmát és egyben kérem olvasóink jóakaratu támogatását.

“A KIRÁLYI TRÓNOK ÖSSZEOMLANAK

FÉNYES koronáik porba hullanak” —

mondja egy közismert ének. Ez beteljesült Egyiptomnak, a Bibliában oly sokat említett országnak a jelenlegi királyával. Farouk, Egyiptom egykori királya sem volt jobb, mint azok a régi fáraók, akik Egyiptom trónján ülve, sanyargatták Izráel népét a multban mindaddig, míg Isten igazságos büntető keze utól nem érte őket. Farouk volt királynak csak egyetlen ambíciója volt és van és pedig az ő érzelmi és fizikai étvágyainak kielégítése. Király volt, de nem törődött az országa, a népe sorsával. Olyan könnyelműen vette a királlysággal és hatalommal járó felelősségeket, hogy a saját népének vezetői meg sokalták és elűzték trónjáról, sőt: nem csak a palotájából kellett neki menekülni, hanem még az országból is. Ez a király is megmérettetett és hijjával találtatott és az ő országa adatott az ő kiskoru fiának. A korona, trón és országnélküli királyok száma ismét szaporodott eggyel. A földi trónokra és királyokra mind ez a sors vár, mert a Szentírás szerint: jön az idő, amikor minden földkirály és uralkodó, akarva vagy nemakarva, de fog hódolni az Egek Királya előtt, mert ő igazságban itéli a népeket és Isten neki adta a földnek országait.

KÖZISMERT TÉNY AZ, hogy keresetünk tizenöt százalékát adhatjuk jótékonyági intézeteknek és ezt le lehet vonni az “income tax”-ból. Most az Egyesült Államok szenátusa elfogadott egy javaslatot, amely szerint, huszonöt százalékot lehet adni jótékonyági intézeteknek, amelyek haszon nélkül dolgoznak. Ez a javaslat most van a Képviselők Házában és ott a “Committee on Ways and Means” vizsgálja és, ha a Képviselők ezt jóváhagyják, akkor az új törvény a jövő év januárjának első napján lép életbe.

Ez az új törvény nagyban elősegítené a templomok, vallásos intézmények, iskolák, kórházak és ehez hasonló intézményeknek a munkáját, amennyiben több pénzbeli adomány folyna be és hathatósabb munkát fejthetnének ki a saját munkaföldjükön. A Biblia csak a tizedet kéri, a földi törvények szerint, még a huszad sem sok. Te mit gondolsz, kedves olvasó? . . .

A DOHÁNYZÁS VESZÉLYEI. A World Health Organization of the United Nations megállapítása szerint a rák-betegek száma növekedőben van. Különösen a tüdő- és torokrák terjedése nagyon rohamos. Ennek okát kutatva, Angliában: a Medical Research Council of England and Wales, megállapította, hogy a dohányzás nagyban hozzájárul a tüdő- és torokrák terjesztéséhez. Negyvenöt éven felül a tüdő- és torokrák veszélye nő aszerint, hogy mennyit dolgozik az illető és majdcsak ötven százalékkal nagyobb a veszély azok esetében, akik huszonöt vagy több cigarettát szívnak el naponta. Ebben az országban, az utolsó tizenhat év alatt, a tüdő- és torokrák betegek száma megnégyszereződött a

lakosság között és a nők között megduplázódott. Ugyanebben az időszakban a dohányipar hihetetlenül megnőtt. Ahogy szaporodik a dohányzók száma, azzal párhuzamosan szaporodik a tüdő- és torokrák betegek száma is és orvosi megállapítás szerint, majdcsak minden esetben az a betegség ilyen formában, azoknál jelentkezik, akik használják a dohányt valamilyen formában.

Az ember torka és tüdeje nem volt füstölésre teremtve, a dohányzás mindenkinek árt, a hívőnek pedig kétszeresen árt: először is árt a testének, aztán gyengíti vagy értéktelenné teszi az ő keresztyéni bizonyágtételét és ezáltal árt az ő lelki életének is. (I. Kor. 3:16-17.)

VAN MÉG MELEGEBB HELY IS! — A nyári meleg hónapokban minden templomban csökken az imádkozók száma. Egy New England-i város egyik templomában is nagy meleg volt és a megjelent néhány hívő csak úgy tikkadozott a hőségben. A pap, (mert ez egy katolikus templom volt) megsajnálta őket és könyörületességre indulva rajtuk, ilyen szavakkal vigasztalta őket: “Ma nem fogok prédikálni, mert igen meleg van és nehéz a hallgatás. A prédikáció hallgatása helyett csendben ülve gondolkozzatok és elmélkedjétek azon, hogy . . . van egy hely, ahol sokkal melegebb van, mint itt és ti is oda mentek, ha meg nem tértek . . .

BALLA M. Emil

A PÉNZTÁRNOKOK CIMEI: AZ AMB. SZÖVETSÉG

pénztárnoka:

Rev. PETRE GÁBOR
3508 Chatham Ave.
Cleveland 13, Ohio

MENHÁZ ÉS ÁRVAÜGYI

pénztárnok:

REV. FRANK VÉR
2800 Fairway St.
Dayton, Ohio.

Phone: Res.: OXmore 1006;
Bus.: MELrose 3581

IRODALMI ÜGYKEZELŐ ÉS pénztárnok:

Rev. JOHN PETRUSAN
357 Alpine St.

PERTH AMBOY, N. J.
NŐI SZÖV. PÉNZTÁRNOK:
Mrs. Helen ZIH
Franklin Rd., Colonial
Gardens

New Brunswick, N. J.

A VAS. ISK. SZÖVETSÉG

pénztárosa:

Mrs. Mary SCHMATZ
57-18 — 162th Street
Flushing, L. I. New York

Munkásgyűlésünkről

ÉVI MUNKÁSGYŰLÉSÜNKET 'ha az Ur is úgy akarandja és élünk,' a Carteret, N. J.-i Magyar Baptista Templomban tartjuk meg **november hó 12 és 13-án**. A cartereti kedves gyülekezet, nagyrabecsült pásztorán, ifj. BIRÓ Mihály testvéren keresztül, — hívott meg bennünket, hogy az ő meleg testvéri szeretetük légkörében intézzük el ügyeinket, amely az Ur ügye és — neveljük és erősítsük lelkünket.

Fogadjuk el, testvéreim, a szeretetteljes meghívást és már most készülődjünk a **Munkásgyűlésre!**

(Köszönjük a Detroiti gyülekezet meghívását is, de az ez éven keresztül gyakorolt beosztás szerint, Keleten kell megtartanunk ebben az évben a gyűlést. Majd eljövünk Detroitba is egy másik esztendőben!)

Szeretettel kérem magyar baptista Prédikátor Testvéreimet, úgy az Egyesült Államokban, mint Canadában, tegyenek meg mindent, hogy részt vehessenek ezen a lélekemelő gyűlésen. Kérem a gyülekezeteket, küldjék el lelkimunkásaikat, — költségeiket fizetve, — a Munkásgyűlésre. Szükségünk van arra, hogy egymást építsük, erősítsük, bátorítsuk s hogy egymással és az Urral közösen társalogjunk.

Addig is, míg Cartereten ismét örvendhetünk egymás és az Ur társaságának, — kívánom Istenünk áldását minden Munkásra és munkára!

Kérjük Főpásztorunkat, hogy legeltessen bennünket lelki mezején, hogy mi is így legeltethessük reánk bízott nyájait.

MOLNÁR Balázs
a Munkásgyűlés elnöke.

Ma benned a Krisztust . . .

MA benned a Krisztust valaki látta-e? Keresztýén, kérlek, nézz jól a szivedbe: Amiket ma tettél vagy amiket mondtál, Egyeztek-e azzal, ahogy imádkoztál? Elméd tiszta volt-e? Jót cselekedtél-e? Megváltód hívását vajjon követtéd-e? Birálva figyelt rád ma is ám a világ: Meglátta-e benned hitednek Krisztusát? Látta ma valaki a Krisztust tebenned? Keresztýén, im kérlek, figyeld meg éltedet: Körülötted fájó, elperzselt s tört lelkek Zuhannak alá a bűn meredékébe, Krisztusról látomást tán csak úgy nyer-nének,

Ha rólad ragyogna az ő szelid képe. Látnak-e eleget, hogy újra merjenek, Hogy örülhessenek s reménykedhessenek? Nézd meg hát, barátom, világosságodat: Tiszta-e a fénye? Menthet-e másokat?

(Angolból)

Anyám gazdagsága

"DP.-fiu verse.

AZ ÉN ANYÁMNAK nincsen palotája,
Arany hintója, drága ékszere;
Az ő világa egyetlen szobácska,
Az is csak szegénységgel van tele.

Az én anyámnak nincs nagy társasága,
Nem köszönnek néki mélyet, nagyot;
Sápadt, fehér arcán meglátszik, hogy
fáradt
S haja is őszbecsavarodott.

És még sincs gazdagabb senki nála,
Szívében, ha bus is, ott zeng egy hur:
"Te benned bízunk eleitől fogva!"
Az én anyámnak hajléka az Ur.

És lehet, hogy Isten és csak én látok
Koronát fején, — mint fényes napot, —
Amelynek sok-sok tündöklő gyémántja:
Mi vagyunk, kiknek életet adott!

BALOGH GYÖZÖ

KRISZTUS MUNKATÁRSAI AZ IMÁBAN

(Folytatás a 3-ik oldalról.)

szükséges az érzelemhez, az értelem is, mert mindkettő Isten ajándéka. Nem is kell az ilyesmihez még ferdén felfogott keresztyénség sem. Ne mondja azt senki nekünk, hogy Kámel-hegyén Baál imádói nem őszintén esedeztek a maguk módja szerint. "Mikor pedig már dél lett — elkezdtek hangosan kiabálni és az ő szokásuk szerint, késekkel és borotvákkel metélték magukat, — míg csak ki nem csordult a vérük." (Kir. 18:27, 28. I.)

Mindenesetre rá akarták erőszakolni akarataikat Baálra, amit persze, sokan nemcsak egy valóságban nem létező istennel szemben tesznek meg, — de meg akarják ugyan-ezt tenni az igaz Istennel szemben is.

Milyen messze járnak az ilyen valóságoskodók az Isten Fiától, aki azon szomorú éjszakán, mikor előterjesztette kérelmét az Atyjának, hozzatette: "Mindazáltal nem az én akaratom, hanem a tiéd legyen!" (Lk. 22:42.) Ime a tökéletes magatartás az ima szent gyakorlatában. Ha olykor az ima nincs meghallgatva, nem mindig az imádkozóban van az akadály vagy az imában, ha az őszinte. Istent sem lehet jogga! megvádolni, hogy nem érdekli a gyermekei iránt. Ő mindig jobb a mi legszen-
tebb természetű imánkénál is s ő leg-

jobban tudja hogy mit kell adni nekünk. Nagyon szeretem azt az angol szövegű éneket, amelynek egyik kifejezése magyarul így hangzik:

**"Taníts türelemre, mikor imáim
válasz nélkül maradnak."**

Persze, szerintem, ez a kifejezés, csa. viszonylagos értelemben állja meg helyét, mert végeredményben egy igazi ima sem marad felelet nélkül. Isten nem ilyen kegyetlen, ha szabad így szólni. Valahogy, valahol, valamikor minden könyörgésre reagál. Sőt sokszor olyan értelemben válaszol, mint egyik remeklelkű misszionáriusnőnk írta: **"Nem állítom, hogy az Ur mindig úgy hallgatja meg imámat, mint szeretném, hanem jobban!"**

Talán épen a látszólagos meg nem hallgatás miatt voltak még a tanítványok is kitéve az imában való lelassulásnak, amit a Mester jól tudott s azért figyelmeztette őket: **"Mindig imádkozni kell, és meg nem restülni."** (Lk. 18:1.)

Akik hát Krisztusnak munkatársai akarnak lenni az imában, ezeket a szempontokat és főleg az Ur magatartását szemelőtt kell folyton tartani, mert egyébként kudarcot, sőt megrökönyödést szenvedünk.

II. Most pedig térjünk rá egyes bibliai személyekre, akik Jézus munkatársai voltak az imában.

a.) Ismét a Gecsemáné kertjébe térünk egy pillanatra, hol Jézus egyenesen felkérte a három tanítványt, hogy legyenek imádkozó társai, — de sajnos! — nem bizonyultak kitartó segítőknek. Azt olvassuk ugyanis, hogy miután a Mester felkelt az imádkozástól . . . aludva találta őket." (Lk. 22:45.)

Szomorú kép, de valóság. S mégis van a jelenetben valami vigasztaló, t. i. az, hogy a kegyes és megértő Jézus nem száműzte őket szent színe elől, hanem ismét alkalmat adott nekik, anélkül, hogy kérték volna, erre. Óh, de jó, mikor új alkalmat kapunk a jóra! Sokszor az emberek ezt megtagadják egymástól, de . . . Krisztus nagykegyelmű Ur.

b.) Megkapóan szép az a felhási jelenet, hol "mindnyájan egy szívvel-

lélekkel foglalatosság valának az imádkozásban és könyörgésben” — (Csel. 1:14.) Így készítették elő magukat a Szent Szellem kiadására, mely megtörtént az ötvenedik nap ünnepén. Mert szószerint így értelmezendő a görög eredetű „pünköszt” szó magyar jelentősége. Jól jön be témánkkal a „foglalatosság” kifejezés is. Ez munkát jelent. Munkatársai voltak tehát ezek a hívők a Messternek, aki tíz nappal azelőtt, elment az Atyához. Mig Ő az égben kérte az Atyát, hogy küldje el a vigasztaló, feddő és tanító Lelket, addig ez a valami 120 tagból álló gyülekezet, a földön imádkozott. Micsoda szent harmónia az ég és a föld között!

c.) Aztán olvassuk, hogy Péter és János . . . együtt mentek . . . az imádkozásnak órájára.” (Csel. 3:1.) A szokás formája és órája régi volt, de új lelkülettel telve mentek a hívő testvérek. Így: munkatársai voltak Krisztusnak az imádkozásban. Nem csoda, hogy ennek révén csoda is zajlott le a templom közelében, az ugynevezett Ékes kapunál, ahol egy éktelen állapotban levő férfi meggyógyult. Bár volna több ilyen munkatársa Krisztusnak mindenütt.

d.) A következő eset sem egy-két személyről szól, hanem egy egész gyülekezetéről. „Péter azért őrizteték a fogságban; — a gyülekezet pedig szüntelen könyörög vala Istennek ő érette.” (Csel. 12:5.)

Vannak elhiszem, számosan, akik külön-külön imádkoznak, de aránylag nagyon kevés imádkozó gyülekezet van. Itt az egész gyülekezet munkatársa volt Krisztusnak az imádkozásban. Megint meg is volt ennek a hatása. Igaz, hogy jó, ha ketten vagy hárman is imádkoznak, de mennyivel hatásosabb lehetne az imában való foglalatosságunk, ha egész gyülekezetek imádkozóknak bizonyulnának! Nem arról van itt szó, hogy aztán egy imádkozó nép mindenben tökéletes is, sőt még ez a gyülekezet, ebben a tekintetben is, hiányos volt. A kedvesek alig tudták elhinni, hogy az Ur oly hamar és csodásan válaszolt a könyörgésre. Szegény Rhodének azt mondták, hogy elment az esze, mikor jelentette, hogy Péter már nem is a ker-

tek alatt jár, hanem az ajtó előtt áll.

De kegyelmes is az Isten velünk szemben! Jézus már régebben imádkozott egy alkalommal Péterért, — mert kívánta a sátán megrostálni őket. Akkor is megszabadult az adott helyzetből. Most ismét imádkozott érte és ebben a gyülekezet is segített Krisztusnak. A sikerben végül is öröme volt az Ur népének.

III. De hadd említsek pár más esetet is, amelyek arról tanuskodnak, hogy voltak és vannak Jézusnak az imában munkatársai, miután befejeződött az apostoli kor; sőt maga a Biblia is.

a.) Azt mondják, hogy amikor Spurgeon prédikált, mindig valami 300 férfi imádkozott az alsó teremben. Mikor kérdezték áldásos munkájának titka felől, az imádkozó táborra hivatkozott. Egy alkalommal azt is mondta népének: „Adjátok tudtomra, hogy mikor van szándékotok megszűnni az imádkozástól és én kiáltani akarok: Óh Istenem, hozd el erre a napra az én siromat és engedj nékem a porban szunnyadnom!”

b.) Olvastam egy fiatal emberről, aki megtért. Nem hívő szülei nem bírták tűrni. El akarták zavarni a háztól, de ő buzgón kitartott az imában. Majd eljött az időpont, amikor válni kellett Jánosnak a háztól. Ekkor arra kérte szüleit, hogy engedjék meg, hogy értük imádkozzon. Valahogy megengedték. Már a fiu felkelt a térdeiről, de a szülei még tehetetlenül leverten voltak a földön. A megpuhult szívű apa odaszólt: „János, nem kell távoznod; maradj, maradj” És értékes tagjai lettek egy gyülekezetnek.

c.) Egy rabszolgát vittek vásárra. Egy íranta érdeklődő kérdezi a gazdáját: „Miért akarja eladni? Mi baj van vele?”

„Evvél nincs semmi baj, csak az, hogy imádkozik,” válaszolt a tulajdonos.

„Na az nem baj” toldta meg az ember. „Majd kiábrándítom én.” És megvette.

Tényleg nagyon szorgalmas és ügyesnek bizonyult, de imádkozott tovább. Sokszor gazdájáért és a feleségéért is. Büntették, bántották, de

ő kitartott. Krisztusnak ragyogó munkatársa volt az imában. Végre nyugtalanságba esett úgy az ur, mint az urnó s jöttek Kuffey-hez, ahogy hívták. „Tudsz-e még értünk imádkozni?” „Hogyne tudnék,” — mondta örömmel. Az eredmény az lett, amit már mindenki sejt: két elveszett lélek abban a Krisztusban megtalálta békéjét, aki épen azért jött, hogy megkeresse és megtartsa azt, aki eltévedt, elveszett.

d. A hidegebb természetű amerikaiak között hallottam nem régen, hogy az egyik gyülekezetnél janitor vagy gondnok-probléma volt. De Isten Lelke felmelegítette a szíveket imára s egy egész éjjel imádkoztak az ügy felett. Krisztus munkatársai voltak az imában, aki akarja, hogy Sionban békesség legyen. Azzal a benyomással vettem ezt a jelentést, hogy nem hiába imádkoztak.

e.) Minden nagyobb lelki megmozdulás hű imádkozóknak lelkében gyökerezik, amire több példát hozhatok fel.

f.) Az orvos kimondta annakidején egyik testvérünkre a szentenciát. Egy kis csoport imájára, megfordult sorsa a betegnek. Jelen van ezen a konvención.

g.) Egy testvérünk felhívta figyelmünket egy összetört idegzetű hajadonra. Elmentünk Major tv.-nővel, hogy meglátogassuk s imádkozzunk. A helyzet olyan kritikus volt, hogy nem is akarta a leányzó környezete, hogy bemenjünk a beteg szobájába. Térdrehulltunk a konyhában. Talán másnap vagy azután jött a boldog anya, hozta a pénzt s örömmel jelezte, hogy leánya, akiről lemondtak az orvosok s bizonyos formai imádkozások is történtek, de hiába, — jobban van. Tiltakoztunk a dollárok ellen, mert hát nekünk eszünkben sem volt olyasmi. De az örömteljes édesanya, így is fejezte a boldogságát, köszönetét. Leánya — mintegy máról-hónapra, visszatért munkájába. Minden dicsőséget elhárítunk arra a szent névre, mely minden név feletti Név. Neki legyen dicsőség mindörökké! De jó Jézus munkatársainak lenni az imában! Bár lennénk mindnyájan jobb sáfárai az ima ajándékának! Helyesen

mondta valaki: "Az ima az angyalok szárnyainak csattogása, . . . ahogy a mennynek javait hozzák."

Zárók. Egy helyen olvassuk a Jelenések könyvében: "Itt tetszik meg a szenteknek hitek és békességes türesek." (Jel. 13:10.) Pál, akinek valamikor kendőjét vitték a betegekhez s meggyógyultak, azt írja Tim. II. 4:20-ban: "Trófimust pedig Milétumban hagytam betegen." Talán sokszor nem is szükséges valami óriási hit, hogy az Ur csodás dologban megdicsőíttesse magát. De az ilyesmihez igazán nagy hit s türelem kell. Epafróditus is egyszer majdnem halálra betegedett Pál közelében. Volt idő, mikor csodásan megszabadult imája vagy mások imájára, az Ur tudja. De került eset, amikor nagyon egyszerű emberi módszert igénybe vett, hogy menekülhessen. "A tanítványok . . . vevén őt éjjel, kőfalon bocsáták alá, leeresztve egy kosárban." (Csel. 9:25.) Jakab szavá teszi az imát a betegekért, de végre ő is és a többi drága apostoli és hívő lelket is lekaszált az utolsó ellenség: a halál.

Nagyon hálás vagyok személyesen is, hogy testvéreim otthon és a Szövetség területén visszaimádkoztak az életre, megkenve engem a hitnek olajával. Mikor hazamentem a kórházból, hitetlen szomszédom mondja, hogy: Már itthon tetszik lenni?" "Igen," mondom, "hálás is vagyok. De eljön az idő, mikor nem fogok hazajönni. Erre kell elkészülnünk mindnyájunknak." Mindnyájan tudjuk itt, hogy majd ehhez is ad az Ur elég hitet és erőt, és elmondhatjuk az énekíróval:

"Sujtson bár a vész a porba, nem rendíti meg szívem; Elveszthetek mindent sorban, ha Te megmaradsz nekem."

BODNÁR A. LAJOS

MAGYAR TEMETKEZŐ INTÉZETE

készen áll éjjel és nappal
a magyarság szolgálatára!

Telefon: MEIrose 3075-3076
3929 Lorain Ave. Cleveland, O.

THE SUNDAY SCHOOL

Columnist: Mrs. Esther Balla.

HOW CAN A CHILD BE FREE?

(A Convention Paper.)

The boys and girls were listening intently.

"You are slaves to each other's opinions. I went to your class room a few Sundays ago when Mrs. Kovach taught the lesson about David and Jonathan. Some of you decided that it was smart to act bored, so the rest of you were slaves, afraid to act interested. None of you learned anything. How are you going to free yourselves from that sort of slavery?"

"But, Mrs. Taylor," protested Sam "we heard that story before, and besides, she was not interesting herself."

"If you thought the lesson or the teacher was not interesting you might have said, you don't understand what the lesson story is teaching to us today. If you had said that she would have told you that friendship is a noble quality which is always far better than enmity, and that love will produce better result than hate, and you would have learned something. But you were slaves to each other's opinions, and she couldn't teach you anything."

"Once there was a man in ancient Athens, named Epaminondas, an important man, a wealthy man, who had a great many friends. He held a high position and was much admired. He and his friends laughed with each other and played jokes on each other. One time his friends decided to play a good joke on Epaminondas. It was just election time. On the ballot there was the office of scavenger. That's what we would call street cleaner and garbage collector. It was a very dirty job and the office was usually held by some ignorant workman that the better people did not associate with at all. These friends all agreed to write Epaminondas's name on the ballot for the office of scavenger. So many of them did so was elected.

All his friends thought it was a

splendid joke. They thought he would be angry and refuse the job, and maybe scold them for making him ridiculous. He did nothing of the sort. He said, "I have been elected to the office of scavenger. It's not a nice job, but it is an important one. I shall perform its duties to the best of my ability, and . . . if the office will not reflect honor upon me, I shall reflect honor upon the office." And the streets of Athens were never so clean as while Epaminondas was in office. His friends, who were ready to laugh at him, admired him because he didn't follow anybody else's rules, or care for public opinion, but made rules of himself."

MAKING ONE'S OWN RULES

While Mrs. Taylor was trying to develop the question of freedom for her juniors, she told the following story: Once in the days of King Arthur, there was a boy named Gareth. 15 years old, the youngest of his family. All his brothers were already knights of the Round Table. All day long only one thought occupied Gareth's mind, that he might also be a knight. His mother said he was too young, but after much persuasion she said: 'Only on one condition will I let you go. I must find out whether you really are fit to be a knight. There's hard work to it. You've never done any hard work.' 'Tell me what I must do, and I'll do it.' 'You must go to Camelot; never let anybody know who you are or that your brothers are knights; ask for a place to work in kitchen. If you can stick it out doing hard, dirty work in the kitchen for one year, I'll be convinced that you can make a worthy knight.'

Gareth set forth immediately. He got a job carrying heavy wood, cleaning ashes out of huge fireplaces, washing big, dirty, greasy, smoky pans and kettles that had been used over the open fire, scrubbing floors and cleaning all sorts of things.

Day after day he did his work well. He knew that a Knight must keep his speech clean, and when the other kitchen boys started telling stories that were not clean, He

would talk about Joseph in Potifar's home, how he kept himself pure and how God finally rewarded him with honor and position. At first the others laughed at him, but soon they began to respect him, because they saw that he had a purpose behind his actions. Tennyson wrote of him, "He honored the humblest task in the doing of it."

Any day he could have given up and gone home. He was free to go. He was also free to do his job well and become a worthy knight. He did his job throughout the year and developed so much strength and courage that when he was made a knight, he was ready for his first quest and was able to use his freedom in the very best way."

"Think of the great Apostle Paul, who said: 'All things are lawful for me, but I will not be brought under the power of any.' — I. Cor. 6:12 b. Or again, 'I am crucified with Christ nevertheless I live, yet not I, but Christ liveth in me.' — Gal. 2:20 a. Think of David who said: 'Oh how I love Thy statues.' Loving God, His House, His Words, His commandments, His Son, Jesus Christ, will enable us not only to do our task well, but to go on to the "Second Mile," that is doing more than is required of us. If Christ shall make us free we will be free indeed. Learn and know the Truth and the Truth will make you really free.

BEING ONE'S OWN POLICEMAN.

After presenting these points, — Mrs. Taylor summed it up, saying: "All these men that we mentioned had something in common. They were all free in their minds. They thought about their duties and did them the best way. They made rules for themselves that were harder to keep and stricter than any rules anybody else could have made for them.

Mrs. Taylor looked at her Juniors, "Now, let's think about you for a while. What are some of the rules that interfere with your freedom?"

"Well, here's one for instance," said Jackie, "I have to be home at exactly a certain time when I go out to play. If I'm not home right

on the dot, there's all sorts of scolding."

"Could you figure out any rule that you could make for yourself that would make you free from that rule?"

There was a bewildered silence. Then Sam came through with the idea, "You could make a rule for yourself that you always have to be home five minutes ahead of the dead line. If you do that, you'd be obeying your own rule and not anybody else's and that would make you free."

"A great Greek thinker, named Aristotle, said almost the same thing," said the delighted Mrs. Taylor. "He said, 'Freedom is obedience to self-formulated rules.' We could say, 'The free person is the one who obeys strict rules which he makes for himself.' The really free person doesn't have to be watched, because he has learned to be his own policeman."

(The End.)

MISSZIÓ MEZÓKRÓL

BRIDGEPORT, CONN.

A mi kedves lapunk, az Evangélium Hírnökén keresztül, ismét megragadjuk a nékünk és mindnyájunknak megadott drága lehetőséget, hogy bejövünk keresztyén otthonokba és gyülekezetekbe, hogy örömeinket közöljük és megosszuk a velünk együtt érző olvasókkal.

ALÁMERITKEZÉS.— Mindig örömmel látjuk és halljuk, hogy megtért egyének követik Jézus Krisztust a keresztségben. Pünkösd vasárnapján Molnár Géza tv.-ék két leánya, Esther és Ruth tették meg ezt a fontos lépést, szépszámu érdeklődő közönség előtt. Kérjük Istent, hogy nevelje az új plántákat és tegye őket olyan hűséges keresztyénekké, mint a szülők.

NÖEGYLETI ÜNNEPÉLY. "Isten nagysága és szépsége a Teremtésben" volt a témája Nőegyletünk júniusi ünnepélyének. Négy csoportra osztva, minden csoport biznyságot tett Isten szépségéről és nagyságáról, amint látjuk a négy évszabban. A szép szavakat, énekek, biznyságtételek és bibliai versek meghallgatása után, mindnyájan úgy éreztük, hogy Istent jobban megismertük és amit teremtett, jobban értékeljük. Önkéntes áldozattal segítettük testvérnőinket, hogy nemes munkálkodásukat mégelöbbre vihessék.

NYÁRI ISKOLA.— Juliusban kéthetes nyári iskolát tartottunk. Ez évben 54 gyermek iratkozott be. Az átlagos megjelenők

száma naponta 36 volt. Ez évben jobb volt az iskolánk, mint tavaly. Tavaly jobb volt, mint tavaly előtt. Hisszük, hogy jövőre, ha jó Atyánk megengedi élni, még jobb lesz, mint az idén volt.

Mi ezt a munkát igen fontosnak tekintjük és melegen ajánljuk minden gyülekezetnek. Tíz napon keresztül minden nap két és fél órát töltöttünk a gyermekekkel, ami kitesz: 25 órát. Ez annyi, mint 25 egyórás vasárnapi iskolai idő. Tehát: egy kéthetes nyári iskolában annyi időt vagyunk a gyermekekkel, mint vagyunk a vasárnapi iskolában egy féléstendő alatt.

Persze, úgy lehet végezni ezt a fontos munkát, ha a gyülekezet komolyan veszi és támogatja pénzzel és erővel. Nálunk kilenc állandó tanító és három segítő volt. Ezek mind fiatal édesanyák, akik hajlandók voltak otthoni munkájukat feladni és minden reggel eljöttek tanítani. Férjeik szintén megértéssel voltak és mindent megtettek, hogy az iskola áldásos legyen. Voltak, akik nem taníthattak, de pénzükkel segítettek. Mindenekért hálásak vagyunk.

Gyermekeinket tanítottuk az adakozásra is. Szépen adakoztak minden nap. De az ő adományait nem használtuk az iskola költségeire. Egy alapot készítünk belőle, amelyet szeretnénk felnövelni anynyira, hogy egy "sound movie projectort" vásárolhassunk; hogy gyülekezetünk minden organizációja nevedhessen a tanulásos képeken keresztül.

PIKNIK.— Vasárnapi iskolai piknikünket ez évben is a Putnam Parkban tartottuk meg július 19-én. Gyülekezetünk tagjai és barátai szépszámmal jelentek meg.

A nyári hónapokban egy a gyülekezeti tagok, mint a lelképásztor, vakációzunk. Kevesebben vagyunk az imaházban. De ez nem csüggeszt el bennünket, mert tudjuk, hogy a vakációk után megújult, felfrissült erővel és kedvvel vesszük fel a munkát, amelyet Isten reánk bízott.

Szívvel üdvözljük olvasóinkat, gyülekezeteinket, testvéreinket Szövetségünk területén, beleértve Canadát és Délamerikát is. Isten áldjon meg mindnyájunkat!

MOLNÁR Balázs.

FRAZON & YELENİK

ELSŐ MAGYAR

TEMETKEZŐ VÁLLALATA

519 Ontario St.—Buffalo, N. Y.

Frank J. FRAZON, Licensed Mngr.

Albert YELENİK, Unlicensed Assoc.

Gyász esetén hívja fel:

RIV: 1022

Impeziáns temetések. Mérsékelt árak!